

..อะไรคือ "กฎแห่งกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด" "อย่ากรูว่าทำไมตนเองจึงเป็นเช่นทุกวันนี้..เชิญศึกษาได้"

นำเสนอเมื่อ : 1 พ.ค. 2552

**"อย่าคิดว่าคนอ่อนวัยไร้เวรกรรม
ชาติก่อนทำเกี่ยวกรรมใด ใครรู้หรือ
เราจอมเทพฯ ยิงฤทธิ์แรงยูกริมมือ
ปราบมารคือไม่อาจปราบเจ้าหนีกรรม"**

พระโอวาท จอมเทพวิชัยรเทพเจ้ากวนอู

ด้วยพระมหากรุณาธิคุณของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกพระองค์
ด้วยพระบารมีธรรมของพระบรรพจารย์ด้วยบารมีธรรมของท่านธรรมอูธิการ และนักธรรมอาวุโสทุกท่าน
ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีที่ได้มีโอกาสมาร่วมบุญสนทนากับท่านทั้งหลาย ในหัวข้อเรื่อง
"กฎแห่งกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด"

ขออนุโมทนาบุญกับทุกท่าน..ในสังจธรรมตาสว่าง..

ขอกราบขอบพระคุณที่มาข้อมูล www.vithi.com

คลิกฟังเพลง..กฎแห่งกรรม : >> <http://charyen.com/jukebox/play.php?id=11886>

อะไรคือ "กฎแห่งกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด ?"

การที่เรารู้เรื่องกฎแห่งกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด มันสำคัญอย่างไรต่อชีวิตของเรา?

เราจะพยายามไขว่คว้าหัวใจเหล่านี้และหวังอย่างยิ่งว่าเมื่อจบการบรรยายนี้แล้ว จะทำให้ท่านสามารถเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นในเรื่องของกฎแห่งกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด ก่อนอื่นข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องๆ หนึ่ง

ในสมัยพุทธกาล ครั้งหนึ่งพระเจ้าแผ่นดินแห่งกรุงสาวัตถีได้ตรัสถามพระสงฆ์พุทธสาวกว่า

**"ในแผ่นดินที่เราปกครองอยู่ทำไมราษฎรทั้งหลายจึงแตกต่างกัน?
บางคนเกิดมามีฐานะร่ำรวยมีคนรักใคร่เอ็นดู ในขณะที่บางคนเกิดมาร่ำรวยมีเกียรติยศชื่อเสียง
ทำไมบางคนเกิดมาเป็นคนดีมีศีลธรรมแต่บางคนเป็นอาชญากร ? บางคนยืนยงที่ได้เกิดมา
แต่บางคนกลับสลับแซงการเกิดของเขา"**

อันที่แท้จริงแม้ในทุกวันนี้ ถ้าเรามองดูรอบๆ ตัวเราจะเห็นชีวิตที่แตกต่างกันได้อย่างง่าย
บางคนเกิดมาในบานของมหาเศรษฐีและสนุกเพลิดเพลินกับชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือย
ในขณะที่เดียวกันกับที่บางคนตกอยู่ในความยากจนได้รับความลำบากแสนเข็ญ

บางคนเกิดมาสวยงามและมีคนหลงรักมากมาย
ในขณะที่บางคนต้องทนอยู่กับหนาคาซังเห็บและรูปร่างที่อัปลักษณ์ตั้งแต่เกิด

บางคนเกิดมาร่างกายสมบูรณ์ แต่บางคนอ่อนแอและถูกโรคภัยไข้เจ็บคุกคามเบียดเบียน
บ้างก็เกิดมาเป็นคนพิการปัญญาอ่อน

บางคนครอบครัวอยู่อย่างกลมเกลียวมีความสุข แต่บางคนครอบครัวทะเลาะเบาะแว้งกันทุกวัน

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นชะตาชีวิตที่แต่ละคนจะต้องได้รับ

พุทธสาวกผู้รอบรู้มิได้ตอบพระเจ้ากรุงสาวัตถีในทันที แต่ได้ถามพระองค์ว่า "ข้าแต่มหาบพิตร
ทำไมผลไม่ถึงรสชาติที่แตกต่างกันละ บ้างก็หวานบ้างก็เปรี้ยว บ้างผลสดสวยสมบูรณ์ดี บ้างผลแคะแสรนและลีบ

พระราชาทรงครุ่นคิดสักครู่แล้วตรัสตอบว่า "อาจเป็นเพราะสภาพและชนิดของเมล็ดพันธุ์ที่ต่างกัน"

พระสงฆ์สาวกจึงพูดขึ้นว่า "ถูกต้องแล้ว มหาบพิตร"
พืชที่ปลูกให้ผลต่างกันก็เพราะเมล็ดพันธุ์ที่ต่างกัน
มนุษย์มีโชคชะตาแตกต่างกันก็เพราะผลกรรมที่ต่างกันนั่นเอง
จากคำตอบของพุทธสาวกนี้เป็นคำอธิบายให้พวกเราได้รู้ว่า

คนเราเกิดมาต่างกันและมีวิถีชีวิตที่ต่างกันก็เพราะ....>>>

**"แต่ละคนต่างมีกรรมเป็นของตนเอง โชคชะตา
และวิถีชีวิตของมนุษย์ที่เขาประสบอยู่ในเวลานี้ก็เป็นผลมาจากการกระทำของเขาเองในอดีต"**

"กฎแห่งกรรม" คือ อะไร?

"กรรม" คือ กฎของเหตุและผล

นั่นคือ

"เหตุ" ที่ได้กระทำนำมาซึ่ง "ผล" ที่ต้องได้รับ

"ผล" ที่ได้รับอยู่ในขณะนี้แสดงถึง "เหตุ" ที่เคยกระทำไว้แต่ก่อน

มันเป็นเรื่องที่ธรรมดาดีมาก เหมือนกับที่ เราเพาะปลูกเมล็ดมะม่วง ต่อมาเราก็ได้รับต้นมะม่วงและเมื่อเราเห็นต้นมะม่วงโตเราก็จะยอมรับได้ว่ามันมาจากเมล็ดมะม่วง เช่นเดียวกัน ถ้าคนเราทำแต่สิ่งที่ดีๆ มาตลอดชีวิต ในชีวิตหน้าเราก็จะพบชีวิตที่สุขสบาย ในทางตรงกันข้ามหากคนที่ทำแต่ความชั่วมาตลอดชีวิตต่อไปในภพหน้าเขาก็ต้อง ประสบแต่ความทุกข์ยากลำบาก ต้องตกไปอยู่ในสภาพที่ไม่พึงปรารถนา

"กรรม" ให้ผลในรูปแบบลักษณะต่างๆ และสามารถพบเห็นได้ในทุกๆ คน ดังเช่น

คำพูดที่ว่า **"หวานพีชเช่นไรได้รับผลเช่นนั้น"** หมายความว่า เราปลูกพีชชนิดใด เราปลูกพีชชนิดใด เราก็จะได้รับผลของพีชเช่นนั้น ถ้าเราปลูกแตงโมเราก็ต้องได้ผลเป็นลูกแตงโม ถ้าเราปลูกลิ้นจี่เราย่อมจะหวังได้เลยว่าต้องได้ผลเป็นลิ้นจี่แน่นอน ถ้าหากมีเป็นเช่นนั้นแล้วชีวิตของชาวสวนคงมีแต่ความยุ่งยากวุ่นวายเพราะจะหวังอะไรไม่ได้เลยว่า เมล็ดที่ตนปลูกลงไปนั้นจะออกลูกเป็นอะไรกันแน่ !

ในด้านคณิตศาสตร์

คุณครูจะสอนเราว่า $1+1 = 2$ $1+1$ คือ "เหตุ" และ "ผล" ต้องเป็น 2 แน่แน่นอน

ในด้านฟิสิกส์

คุณครูก็จะสอนว่า "การกระทำทุกอย่างย่อมต้องมีปฏิกิริยาโต้ตอบ"

เมื่อน้ำมีอุณหภูมิที่ 0 องศาเซลเซียส มันต้องแข็งตัวกลายเป็นน้ำแข็ง

การลดอุณหภูมิ คือ **กระทำเหตุ**

น้ำแข็งที่ได้ คือ **ผลลัพธ์**

ในด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์

คุณครูจะสอนเราเสมอว่า "ควรรักษาออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้ร่างกายแข็งแรง" แต่ถ้าเราสูบบุหรี่จัด ปวดของเราจะถูกทำลาย ถ้าเราดื่มเหล้ามากๆ เป็นประจำจะเป็นโรคตับแข็ง ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้คือความเป็นเหตุและผลที่ตามมา

ในด้านมนุษยสัมพันธ์

คนที่มีความหยิ่งโง่ของหองคิดว่าตนจะต้องเป็นฝ่ายถูกเสมอ คนอื่นทำผิดหมด เขาก็จะมีแต่ความสูญเสีย ขาดเพื่อนสนิท ถ้าคนเรารู้จักมีเมตตา มีความอ่อนน้อมถ่อมตน ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความจริงใจด้วยความเคารพยกย่องให้เกียรติ เขาก็ย่อมได้รับมิตรจิตและแวดล้อมไปด้วยผู้คนที่คอยเมตตาให้ความช่วยเหลือ

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ล้วนเป็นลักษณะของ "กรรม" และ "ผลของกรรม" ในรูปแบบที่ต่างกันไปตามเหตุและปัจจัย

กรรมในแง่มุมต่างๆ

ให้เราศึกษา "กรรม" ให้ลึกลงไปอีกใน 2 แง่มุม คือ

1. ระยะเวลาที่กรรมจะปรากฏผล และผลกรรมนั้นจะยาวนานแค่ไหน ?

(กรรมที่เห็นผลทันตาและกรรมที่ส่งผลข้ามภพข้ามชาติ)

"กรรม" ให้ผลในระยะเวลาที่ต่างกันตาม "เหตุ" ตาม "ชนิด" ของมัน เช่นเดียวกับพืชยกตัวอย่างมะเขือเทศใช้เวลาเพียงไม่กี่สัปดาห์ก็ให้ผล ต้นมะละกอก็จะใช้เวลาไม่กี่เดือนจึงให้ผล แต่ถาเป็นต้นทุเรียนต้องใช้เวลาถึง 7 ปีจึงจะให้ผล

ในเรื่องกรรมของเรา บางคนได้รับผลจากการกระทำของตนทันทีในชาตินี้ บางคนอาจได้รับผลกรรมของตนในอนาคตหรือชาติหน้า

กรรมที่ส่งผลให้เราต้องได้รับจะมากน้อยยาวนานหรือระยะสั้นๆ ก็เปรียบได้กับ ถ้าเรามีนกที่ค้างอยู่มากมาย เราก็อาจจะไม่สามารถทำให้เสร็จได้ภายในวันเดียว เราอาจต้องใช้เวลาหลายวันกว่าที่จะสะสางให้เสร็จเรียบร้อย

ในทำนองเดียวกัน ถ้าในอดีตเราทำความชั่วที่ร้ายแรงและทำไว้มาก ผลกรรมก็จะปรากฏขึ้นรวดเร็วและต้องชดเชยไปอีกนาน บางทีอาจต้องชดเชยไปถึงชาติหน้ากว่าผลกรรมนี้จะหมดสิ้น

ในการสร้างคุณดีและบุญกุศลไว้มากๆ ก็เช่นเดียวกัน เหตุนี้เองที่คนดีมากมายในชาตินี้กลับมีชีวิตที่ทุกข์ยากลำบาก ก็เนื่องมาจากกรรมชั่วในอดีตส่งผลมาให้เขาต้องชดเชย

และในหลายกรณีที่คนชั่วในเวลาที่มีชีวิตอยู่สุขสบายก็เพราะเขากำลังเสวยผลบุญที่ตัวเขาและบรรพบุรุษได้สะสมไว้ในอดีต แต่กรรมชั่วที่เขาทำลงทำอยู่ในปัจจุบันนี้ทุกวันนี้ก็ต้องส่งผลเป็นรายการต่อไปแน่นอน

2. กุศลกรรมและอกุศลกรรม (หรือกรรมดีกรรมชั่ว, กรรมบริสุทธิ์ และกรรมไม่บริสุทธิ์)

"กุศลกรรม" หมายถึง กรรมดีหรือกรรมบริสุทธิ์

"อกุศลกรรม" หมายถึง กรรมชั่วหรือกรรมไม่บริสุทธิ์

ฉะนั้น กรรมดีจะให้ผลที่ดี และกรรมชั่วจะให้ผลตอบแทนที่ไม่ดี

เหมือนดัง

เมล็ดพันธุ์ที่ดีย่อมให้ผลที่ดี

เมล็ดพันธุ์ที่เลว.....ย่อมให้ผลที่เลว

พระอรหันต์จึงได้กล่าวไว้ว่า "คนที่มีโชคดี คือ คนที่ได้สะสมกรรมดีไว้ทุกวันปากพูดแต่คำที่ดีงามตามองแต่สิ่งที่ดีงามกายก็กระทำแต่สิ่งที่ดีงามไปด้วย 3 ปีที่สะสมแต่ความดี เบื้องบนก็จะประทานอนาคตที่ดีแก่เขา

หากคนที่สะสมแต่ความชั่ว 3 อย่างไว้ตลอดเวลา

ปากพูดแต่คำที่ไม่ดี

ตามองหาแต่สิ่งที่ไม่ดี

กายก็กระทำชั่วอยู่เสมอๆ

3 ปีต่อมาโชคร้ายทั้งหลายก็จะมาถึงเขา"

เราสามารถรู้ได้ว่ากรรมใดเป็นกรรมดี กรรมใดเป็นกรรมเลว ก็อาศัย "จิต" ที่มองไม่เห็น คนที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างความถูก-ความผิด ความดี-ความชั่ว ทำทุกอย่างโดยไม่รู้จักแบ่งแยก คือ คนที่ทำตามกิเลสตัณหาความอยากของเขา ไม่ใช่ทำตามจิตที่มีมโนธรรมสำนึก

กรรมชั่ว หรือ อุกุศลกรรม จะเกิดกับผู้ที่กระทำทุกอย่างโดยยึดความต้องการของตัวเองเป็นส่วนใหญ่

ทุกวันนี้ที่ทุกคนทั้งหลายทำทุกอย่างตามที่เขาพอใจอยากจะทำ แม้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นเรื่องเลวร้ายสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น ก็เพราะเขาไม่เชื่อว่าชีวิตหลังความตายมีจริง โลกหน้ามีจริง นรก-สวรรค์ มีจริง และคิดว่าไม่มีใครจะมาพิพากษาดัดสินการกระทำของเขาได้ คนที่คิดดูอย่างนี้เป็นอันตรายทั้งต่อตนเองและคนรอบข้างเพราะความเชื่อที่ผิดๆ การไม่รู้อันถูกต้องจะก่อให้เกิดความพินาศแก่ตัวเขาเอง เป็นเรื่องที่น่าสังเวชจริงๆ ยกตัวอย่างเช่น คนที่ออกตัญญูต่อพ่อแม่ ไม่รู้จักสำนึกในพระคุณของพ่อแม่ ผลที่ได้รับก็คือ เขาจะถูกคนทั้งหลายรังเกียจและมีลูกหลานที่ออกตัญญูต่อเขาตั้งเช่นที่เขาเคยปฏิบัติมา สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องของ "เหตุต้นและผลกรรม" ทั้งสิ้น

เพื่อให้เกิดความกระจ่างแจ้งในเรื่องของ "กรรม" ยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าอยากจะทำเรื่องราวงานหนึ่งให้ท่านฟัง

ยังมีนายพรานคนหนึ่งอาศัยอยู่ชายป่า ตลอดชีวิตนายพรานผู้นี้ได้ฆ่านกและสัตว์ต่างๆ มากมายนับไม่ถ้วน เมื่อตายไปผลกรรมที่เขาฆ่าสัตว์มนุษย์ทั้งหลาย เขาจึงถูกพิพากษาให้เกิดมาชาติใช้กรรม 3 ชาติ

ในชาติแรก เขาต้องได้ไปเกิดเป็นคนยากจนข้นแค้นและถูกฟ้าผ่าตาย เมื่อเข้าสู่วัยกลางคน

เหตุผล..... ก็เพราะเขาทำให้สัตว์ต้องตายอย่างเจ็บปวดทุกข์ทรมาน

ในชาติที่ 2 เขาต้องไปเกิดเป็นคนพิการตาบอด ใช้ชีวิตอย่างทุกข์ยากลำบาก

เหตุผล..... ก็เพราะเขาไม่เคยนึกถึงผลที่เกิดตามมาว่าอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากที่สัตว์ทั้งหลายถูกเขาฆาตกรรม ลูกรก ของสัตว์เหล่านั้นจะต้องอดตายหรือถูกศัตรูจับไปกิน

ในชาติที่ 3 เขาต้องเกิดมาโดยไม่มีแขน

เหตุผล..... ก็เพราะเขาได้ใช้แขนไปในทางที่ผิด สร้างแต่ความเดือดร้อน แทนที่จะใช้ทำในสิ่งที่ดีและมีประโยชน์ต่อผู้อื่น

หลังจากที่ยมบาลได้พิพากษาโทษเขาแล้ว นายพรานผู้นั้นก็ไปเกิดชดใช้กรรมของเขา

ในชาติแรกที่เขาเกิดมา แม่ของเขาต้องตายไปในทันที พออายุได้ 3 ขวบ พ่อก็ป่วยตาย ทิ้งให้ลุงของเขาเป็นผู้เลี้ยงดู จนกระทั่งอายุได้ 6 ขวบเขาก็ถูกส่งไปทำงานเป็นคนเลี้ยงสัตว์อยู่ในบ้านของเศรษฐีผู้หนึ่ง

นับแต่นั้นมาเขาต้องทำงานดูแลฝูงวัว ได้รับความทุกข์ยากลำบากตั้งแต่วัยเด็กไม่ว่าอากาศจะร้อนสักเพียงไรหรือหนาวเย็นแค่ไหน เขาก็ต้องออกไปเลี้ยงสัตว์ทุกวัน จนบางครั้งเขาอยากจะทำตัวตายเพราะความเหนื่อยเนื้อดำใจ เขามักจะนึกถามตัวเองว่า "ทำไมฟ้าจึงไม่ยุติธรรมกับฉันเลย?"

มีใครบ้างที่สงสารเขา วันเดือนปีที่ผ่านมาไปแม่เขาจะต้องทำงานหนักทั้งๆ ที่อายุยังน้อย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังรู้จักรับผิดชอบและประหยัดอดออมจึงเป็นที่ชื่นชอบของนายจ้าง เขามักจะได้รับค่าชมบ่อยๆ

หมู่บ้านที่บรรดาคนเลี้ยงสัตว์อาศัยอยู่นั้นไม่ไกลจากเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง แต่การที่จะไปถึงตัวเมืองชาวบ้านทั้งหลายก็ต้องข้ามแม่น้ำที่กั้นอยู่ ในช่วงฤดูฝนน้ำจะท่วมสูงทำให้ชาวบ้านต้องเสียชีวิตถูกน้ำพัดพาไปในระหว่างข้ามฟาก เหตุการณ์อันน่าเศร้าสลดเกิดขึ้นเป็นประจำทุกปี สร้างความสลดหดหู่ใจให้แก่เด็กเลี้ยงวัวผู้นี้เป็นอันมาก แต่ที่สุดวิสัยที่จะช่วยอะไรได้เพราะเขาอายุยังน้อยเกินไป

เมื่อเขาเริ่มโตขึ้นจึงหัดว่ายน้ำในแม่น้ำ จนกลายเป็นนักว่ายน้ำที่เก่งกาจด้วยความสามารถเขาได้ช่วยชีวิตผู้คนหลายสิบคนให้รอดตายจากการจมน้ำ ชาวบ้านทั้งหลายต่างมอบความรักและซาบซึ้งใจในความดีของเขา

เวลาผ่านไปเมื่อเขาอายุได้ 18 ปี วันหนึ่งชายหนุ่มผู้นี้ได้เข้าไปพบนายของเขา และแนะนำชักชวนให้ท่านสร้างสะพานข้ามแม่น้ำนั้น เขาให้เหตุผลว่า ไม่เพียงแต่จะช่วยชีวิตผู้คนปลอดภัยเท่านั้น แต่จะช่วยรักษาทรัพย์สินที่ต้องสูญเสียไปอย่างมากมาย

กระผมคิดว่า เจ้านายเป็นผู้ที่เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะริเริ่มการสร้างสะพานในครั้งนี้ เพราะท่านร่ำรวยมากและมีน้ำใจที่สุดในหมู่บ้านนี้"

นายของเขาหยุดคิดอยู่ชั่วครู่หนึ่งและพูดขึ้นว่า "นี่เป็นความคิดที่ดีทีเดียว แต่ก็ต้องใช้เวลาไม่น้อยเลย"

"ไม่มีปัญหา" ชายหนุ่มรีบตอบ "กระผมยินดีที่จะเอาเงินทั้งหมดที่ได้สะสมไว้มาร่วมสมทบด้วยขอรับ"

ด้วยความจริงใจและปรารถนาจะทำการสิ่งที่ดีคุณประโยชน์ต่อสาธารณชน เจ้านายของเขาจึงตกลงใจโดยมีเงื่อนไขให้ชายหนุ่มผู้วางแผนควบคุมดูแลการก่อสร้างสะพานทั้งหมด

จากนั้นมาเขาก็เริ่มดำเนินการสร้างสะพานอย่างไม่ต้องรีรอ ขณะที่งานสร้างสะพานดำเนินไปได้ 1 ใน 3 ส่วน ระวังที่เขาช่วยคนงานทุบหิน เศษหินได้กระเด็นเขาแทงนัยนตาทั้งสองข้าง ทำให้เขาต้องตาบอดสนิท แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ยอมหยุดสร้างสะพาน

เมื่องานแล้วเสร็จไปได้ 2 ใน 3 ส่วน ขณะที่เขากำลังทำงาน ก็เกิดอุบัติเหตุตกจากสะพาน แขนทั้งสองแล็กหลุด จนหมดมือไม่มีทางรักษาจำต้องตัดทิ้ง ชายหนุ่มผู้มีน้ำใจงามจึงกลายเป็นคนตาบอดไม่มีแขน แม้วาเขาจะได้รับเคราะห์กรรมอย่างหนัก แต่ก็ไม่เคยย่อท้อต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้น เขายังคงมุ่งมั่นที่จะควบคุมการสร้างสะพานให้ถึงที่สุด

ต่อมาไม่นานสะพานก็สร้างเสร็จสมบูรณ์ ชาวบ้านทั้งหมดจึงได้เชื่อเชิญให้นายจางเศรษฐีมาเป็นประธานทำพิธีเปิดใช้สะพานนี้

แต่ท่านเศรษฐีกลับยิ้มและตอบว่า "การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำนี้เป็นความคิดริเริ่มของชายหนุ่มลูกจ้าง และค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ได้มาจากเงินที่เขาได้สะสมไว้ ฉะนั้นลูกจ้างหนุ่มผู้ซึ่งสมควรได้รับเกียรติให้เป็นผู้ทำพิธีเปิดสะพานนี้"

ชาวบ้านทั้งหลายได้ยินเช่นนั้นแล้วจึงเห็นพ้องต้องกันเชื่อเชิญชายหนุ่มผู้พิการให้เป็นประธานในพิธี

ขณะนั้นมีท่านเสนาบดีจากราชสำนักมาร่วมเป็นสักขีพยานในงานเปิดสะพานด้วย ทุกคนพากันเดินไปยังสะพาน ผุ่งชนต่างโหรงฉลองชัยด้วยความยินดี

แต่ครั้งไปถึงสะพาน ท้องฟ้าที่สว่างไสวอยู่เมื่อสักครู่ กลับมืดครึ้มเป็นสีดำอย่างน่ากลัว ทันใดนั้นได้เกิดฟ้าผ่าลงมาถูกชายหนุ่มผู้มาเป็นประธานในพิธีอย่างฉับพลัน เขาถูกเผาไหม้จนเกรียมทั้งๆ ที่ร่างยังคงยืนตระหง่านอยู่

ทุกคนต่างตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อทุกอย่างสงบลงชาวบ้านก็เกิดความฉุนเฉียวและเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"ทำไมถึงได้เกิดฟ้าผ่ากลางวันแสดๆ อย่างนี้?"

"ชายผู้นี้ไม่เคยทำผิดคิดร้ายอะไร แต่ทำไมต้องกลับมาถูกฟ้าผ่าตาย?"

"คนทำดีมาตลอดกลับไม่ได้ดี ต้องตายอย่างน่าอนาถ เรื่องเช่นนี้ "ฟ้า" ยังไม่รู้จักแยกแยะดีเลว"

ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่างหากกันไปต่างๆ นานา ท่านเสนาบดีผู้อาวุโส ได้เดินไปยังวังที่ใหม่เกรียมของชายผู้นางสงสารแล้วท่านจึงก้มลงเขียนขอความลงบนข้อมือของร่างที่ไร้วิญญาณนั้น

"คนดีที่ถูกฟ้าพิฆาต"

และแล้วร่างกายของชายหนุ่มผู้สร้างแต่ความดีมาตลอดก็ล้มลง พร้อมกับทิ้งปริศนาที่นางนงสนธิ์ในเรือของกรรมดีกรรมชั่วและการเกิดใหม่ ภายในสมองของผู้คนเต็มไปด้วยความคิดที่ว่าจะเป็นคนดีไปทำไม? ในเมื่อสวรรค์ยังไม่รู้จักแบ่งแยกดีชั่ว"

อีกไม่กี่วันต่อเมื่อท่านเสนาบดีผู้อาวุโสกลับมาถึงราชสำนัก ก็ได้รับแจ้งข่าวว่าพระราชโอรสของพระองค์จักรพรรดิประสูติแล้ว แต่ทรงร้องไห้ไม่ยอมหยุด ท่านเสนาบดีจึงได้ขอพระราชานุญาตเข้าเฝ้าพระโอรส

ครั้นเจ้าชายองค์น้อยได้พบท่านเสนาบดีก็ทรงหยุดร้องทันที เมื่อท่านเสนาบดีผู้ชราเข้าชมพระบารมีราชโอรสอย่างใกล้ชิด ก็ต้องตกใจมากที่ได้เห็นบนขอพระหัตถ์ปรากฏมีอักษรเขียนไว้ว่า

"คนดีที่ถูกฟ้าพิฆาต"

ท่านจึงทราบทันทีว่า พระราชโอรสขององค์จักรพรรดิคือ ชายหนุ่มผู้สร้างสะพานซึ่งบัดนี้เขาได้กลับมาเกิดใหม่แล้ว

ข่าวที่น่าอัศจรรย์ได้แพร่ขยายไปทั่วแผ่นดินอย่างรวดเร็ว ชาวบ้านในหมู่บ้านเลี้ยงสัตว์ และราษฎรทั้งหลายจึงเกิดความกระฉางและหมดสิ้นความสงสัยในเรื่องของ "กฎแห่งกรรมและการกลับชาติมาเกิด"

จากเรื่องราวที่กล่าวมาทั้งหมด คงช่วยชี้ให้เราได้เห็นว่ วิบากกรรมทั้งหลายที่เราได้รับล้วนเป็นผลจากการกระทำของเราเองทั้งสิ้น ฉะนั้นเราต้องมีสติระลึกอยู่เสมอว่า "ขณะนี้เรากำลังทำอะไรอยู่?"

พระพุทธองค์ตรัสว่า "หว่านพืชเช่นไร ก็ได้รับผลเช่นนั้น"

เพราะฉะนั้นต่อไปภายภาคหน้าหากเราเกิดโมโหเพราะมีคนดูถูกเรา ก็จงย้อนระลึกนึกถามตัวเองก่อนว่า "เราเคยดูถูกคนอื่นบ้างไหม?" และควรจะบอกกับตัวเองว่า "สิ่งที่เราได้รับอยู่นี้เป็นผลจากการกระทำที่ไม่ดีของเราในอดีต เราควรยอมรับเคราะห์กรรมนี้โดยไม่เคืองแค้นใครๆ เมื่อมันผ่านพ้นไปก็คือ เราได้ชดใช้หนี้กรรมของเราให้หมดไปครั้งหนึ่ง"

แท้จริงแล้วการที่เราทำอย่างนี้ ไม่เพียงแต่ชาติใช้หนี้กรรมเท่านั้น แต่เรายังได้พิจารณาอุปนิสัย มีความอดกลั้นแลฝีกหัดระงับอารมณ์ของเราด้วย

อะไรคือการกลับชาติมาเกิด ?

"อะไรเกิดขึ้นกับเรา หลังจากที่เราตายแล้ว?" ตามหลักของพุทธศาสนากการเกิดใหม่ จะมีขึ้นหลังจากเราจบสิ้นชีวิตในโลกนี้แล้ว คนเราแต่ละคนล้วนมีชีวิตมาในอดีตมากมายหลายชีวิตแล้ว และยังคงต้องมีชีวิตต่อไปอีกหลายชีวิตในอนาคตข้างหน้า เป็นวัฏฏะจักรที่หมุนเวียนไปไม่สิ้นสุด

การกลับชาติมาเกิด หมายถึง การเกิดใหม่ในชีวิตหน้าหลังจากที่เราจบสิ้นชีวิตในชาตินี้แล้ว

กรรมในอดีต (1) คือ เหตุปัจจัยของการเกิดในปัจจุบัน

กรรมในอดีต (1) + กรรมปัจจุบัน (2) คือเหตุปัจจัยของการเกิดในอนาคต

อดีต -----> ปัจจุบัน -----> อนาคต -----> - - - - -

.....กรรม 1.....กรรม 1 + กรรม 2

ปัจจุบันเป็นผลของอดีตและเป็นตัวกำหนดอนาคต

ดังคำกล่าวที่ว่า

เมื่อวานเป็น "เหตุ" วันนี้เป็น "ผล"

วันนี้เป็น "เหตุ" พรุ่งนี้เป็น "ผล"

คนที่ไม่เชื่อเรื่อง "การกลับชาติมาเกิด" ก็เพราะเขายังไม่เข้าใจเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังของมัน คนไม่น้อยเลยที่เชื่อว่าชีวิตของเราเหมือนกับหลอดไฟฟ้า เมื่อตายไปก็ไม่มื่ออะไรเหลือ หากเราไตร่ตรองพิจารณาให้ดีแล้วจะรู้ว่า หลอดไฟจะใช้ได้อีกเมื่อมีกระแสไฟฟ้าเท่านั้น เมื่อหลอดไฟเสื่อมสภาพหมดอายุการุ้ใช้งานหลอดนั้นก็เสียไป แต่อะไรจะเกิดขึ้นกับกระแสไฟฟ้ล่ะ? มันจะสูญสิ้นไปด้วยหรือเปล่า? ไม่อย่างแน่นอน !

เราทุกคนทราบดีว่า พลังงานไม่สามารถสร้างขึ้นและทำลายไปได้ เป็นแต่ว่ามันสามารถเปลี่ยนจากรูปแบบหนึ่งไปอีกรูปแบบหนึ่งได้ ยกตัวอย่างเช่น พลังงานไฟฟ้า พลังงานความร้อน พลังงานเครื่องจักรกล พลังงานเคมี ฯลฯ นั่นก็คือกระแสไฟฟ้าอาจเปลี่ยนไปใช้ในรูปแบบต่างๆ เช่นทำให้เตาไฟฟ้าเกิดความร้อน ทำให้ตุ๋นเย็นเกิดความเย็น ทำให้พัดลมหมุน เป็นต้น

ถ้าจะพูดว่ากรรมและการเวียนว่ายตายเกิดไม่มี เพราะเราไม่สามารถมองเห็นด้วยตา จึงเป็นการสรุปอย่างคนไม่มีเหตุผล

กระแสไฟฟ้าซึ่งนักวิทยาศาสตร์สามารถพิสูจน์ให้เห็นได้จากปฏิกิริยาของมัน

เป็นพลังงานที่มีอยู่จริงแม้แต่คนตาดีก็ไม่สามารถมองเห็นแสงสว่าง และไม่รู้เลยว่าแสงสว่างเป็นอย่างไร

ไม่กี่ปีมานี้หลักฐานต่างๆ และเอกสารมากมายได้ถูกรวบรวมพิมพ์ออกเผยแพร่เพื่อพิสูจน์ว่าการเกิดใหม่นั้นมีจริง มีผู้คนจำนวนมากที่สามารถจำเรื่องราวในอดีตของชาติได้ เขาสามารถบอกเลารายละเอียดถึงสถานที่ ผู้คนในอดีต ซึ่งเมื่อตรวจสอบแล้วสามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นจริง

มีกรณีหนึ่งของ นาง รุส ซิมมอน (Ruth Simmon) ซึ่งเกิดและอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาแต่เธอจำอดีตชาติได้ว่า เมื่อหลายร้อยปีก่อนเธอคือ นายบิลเดย์ มัมฟีร์ ซึ่งมีชีวิตอยู่ในปี ค.ศ. 1789 เธอสามารถบอกเลารายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตในสมัยนั้น เมื่อตรวจสอบก็พบว่าเรื่องราวที่เธอเล่าเป็นจริงถูกต้องทุกประการ ทั้งๆ ที่ นางรุส ซิมมอน ไม่เคยเดินทางออกจากสหรัฐอเมริกาเลย

อีกกรณีหนึ่ง สตรีชาวอังกฤษผู้หนึ่งได้จำอดีตของตนเองได้ 2 ชาติ ในชาติแรกเธอจำได้ว่าเธอเกิดเป็นหญิงชาวไอริช อาศัยอยู่ในหมู่บ้านชื่อกรีนฮอลท์ (Greenhalgh) ในศตวรรษที่ 17 เมื่อตรวจสอบจากประวัติศาสตร์พบว่า หมู่บ้านนี้เคยมีอยู่จริงเมื่อเกือบ 300 ปีก่อน

ในชาติที่สอง เธอจำได้ว่าได้เกิดเป็นพยาบาลชาวอังกฤษที่มีหน้าที่คอยดูแลเด็กๆ ในเมืองดาวน์แฮม (Downham) ในปี ค.ศ. 1902 เมื่อสืบคนจากข้อมูลของทางการซึ่งยังคงเก็บรักษาไว้ที่เมืองดาวน์แฮม ได้พิสูจน์ว่านางพยาบาลที่อ้างถึงมีตัวตนอยู่จริง

"สถานที่เกิดของสรรพสัตว์ หรือ ภูมิวิถีทั้ง 6"

1. เทวภูมิ เป็นที่ซึ่งบรรดาเทพพรหมสถิตอยู่ คนที่กระทำแต่ความดีในขณะที่มีชีวิตอยู่แต่ไม่รับรู้อิทธิธรรมจะเกิดอยู่ในเทวโลกนี้

2. กึ่งเทวภูมิ (อสูร) เป็นที่อยู่ของจิตวิญญาณที่ทำความดีในโลกมนุษย์แต่ไม่สามารถขจัดความอิจฉาริษยา ความโลภ ความโกรธ ความอคติคิดร้าย ความเห็นแก่ตัวออกไปจากจิตได้

3. มนุษย์ภูมิ คือ โลกมนุษย์ที่คนเราเกิดมา ไม่ว่าจะเป็นคนร่ำรวย คนยากจน คนดีหรือคนเลว ก็จะมาเกิดอยู่ในแดนมนุษย์นี้ คนที่บำเพ็ญตัวเองในโลกมนุษย์และมีบุญสัมพันธ์ได้พบ "วิถีธรรม" ก็จะสามารถพ้นจากภูมิวิถีทั้ง 6 นี้ เขาสู้อแดนนิพพานได้ ในอีกด้านหนึ่งหากคนทำแต่สิ่งชั่วร้ายก่ออาชญากรรมสร้างความเดือดร้อนเขาก็จะต้องไปเกิดอยู่ใน 3 ภูมิแห่งความทุกข์ยากซึ่งอยู่ต่ำลงไปใต้ แกะ เเดร์จฉานภูมิ เปรตภูมิ และนรกภูมิ

4. เเดร์จฉานภูมิ คือสภาพความเป็นอยู่ของสัตว์ประเภทต่างๆ บนโลกนี้ แบ่งลักษณะของการเกิดได้แก่

:

.....1. สัตว์ที่เกิดในครรภ์ เช่น ม้า วัว แพะ ฯลฯ

.....2. สัตว์ที่เกิดในไข่ เช่น นก งู สัตว์เลื้อยคลาน ฯลฯ

.....3. สัตว์ที่เกิดในที่ชื้นแฉะ เช่น สัตว์ทะเล ปลา กุ้ง หอย ฯลฯ

.....4. สัตว์ที่เกิดแล้วแปรสภาพ เช่น แมลงต่างๆ แมลงวัน ยุง ผีเสื้อ ฯลฯ
ซึ่งสัตว์เหล่านี้จะต้องเปลี่ยนสภาพรูปร่างหลังจากการเกิดครั้งแรก และอยู่ในสภาพที่เปลี่ยนไปจนถึงวาระสุดท้าย

5. เปตภูมิ เป็นที่อยู่ของจิตวิญญาณซึ่งต้องทุกข์ทรมานกับความหิวกระหายอันเนื่องมาจากไม่เคยทำบุญกุศล ไม่เคยบริจาคทานใดๆ ไม่รู้จักสำนึกบุญคุณของพืชพันธุ์ธัญญาหารและน้ำ

6. นรกภูมิ เป็นที่ซึ่งดวงวิญญาณของคนที่ทำผิดศีลธรรม สร้างแต่กรรมชั่วขณะเมื่อยังมีชีวิตต้องไปรับโทษทัณฑ์ อยู่อย่างทรมานทุกขทรมานแสนสาหัส

ในภพภูมิของเทพพรหม ภูมิกึ่งเทวภูมิ (หรือแดนอสุร) และโลกมนุษย์ จะมีความสุขกว่าสัตว์โลกเปรตและนรก แต่ไม่ว่าจะเกิดอยู่ในภพภูมิไหน ภูมิที่เราจะต้องไปเกิดและสภาพของการเกิดขึ้นอยู่กับการกระทำ (กรรม) ในอดีตและปัจจุบันของเรานั้นเอง อายุขัยของแต่ละชีวิตใน 6 ภูมิก็แตกต่างกันไม่มีใครจะอยู่ได้ตลอดไป

ทั้ง 6 ภูมินี้ มีแต่โลกมนุษย์เท่านั้นที่ดีที่สุดเพราะเป็นสถานที่ทุกคนสามารถบำเพ็ญฝึกฝนตนเอง และมีกายสังขารที่จะสามารถสร้างสมคุณความดีและบุญกุศลได้

การเวียนว่ายจะไม่มีวันจบสิ้น ตราบใดที่เรายังมี "ความอยาก" ในทางโลก ตราบนั้นเรายังต้องเกิดอยู่รำไป หากเราโชคดีมีรากบุญมาพบวิถีธรรม และได้เรียนรู้ "สัจธรรม" ตั้งใจบำเพ็ญตนเอง ก็จะสามารถพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด หมุดสิ้นความทุกข์ทั้งปวง ดั่งเช่นที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพรอรหันตสาวกทั้งหลายได้บำเพ็ญจนสำเร็จธรรมบรรพนิพานสูงสุดไปก่อนหน้าแล้ว ย่อมเป็นขอพิสูจน์ที่ดีเลิศแก่พวกเราทุกคน

4. ข้อปฏิบัติที่สำคัญในชีวิตของเรา ที่มีผลต่อกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด 3 ข้อ ได้แก่ :

ก. ไม่ทำความชั่วใดๆ ตั้งใจทำแต่ความดี

เมื่อเราได้รู้ถึงผลกรรมและการเวียนว่ายตายเกิดแล้วเราจะต้องสำรวจมรดกระวังในการกระทำของเรา คือต้องพยายามหลีกเลี่ยงการทำชั่วพยายามทำแต่ความดีเสียตั้งแต่บัดนี้ พึงจดจำไว้เสมอว่า "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว" บางเวลาที่เราพลั้งเผลอทำผิด เราก็ควรสำนึกผิดขอขมาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้วย้อนพิจารณาความผิดที่ได้กระทำไปแล้ว พิจารณาความผิด ที่ได้กระทำไปแล้ว เพื่อหาหนทางแก้ไขปรับปรุงตัวเองเสียใหม่

กฎ 4 ข้อสำหรับหลีกเลี่ยงความชั่ว

1. ไม่มองสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย
2. ไม่ฟังสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย
3. ไม่พูดสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย
4. ไม่ทำสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย

มันเป็นกฎที่ง่ายๆ แต่ยากที่จะทำได้สำเร็จ เคล็ดลับก็คือ เราจะต้องเชื่อฟังมโนธรรมสำนึกของเรา เพื่อที่จะได้ไม่ถูกกิเลสครอบงำ หากเราพยายามฝึกฝนตามกฎ 4 ขอนี้ กิเลสทั้งหลายก็จะค่อยๆ มลายินไป

จิตใจของเราย่อมมีแต่ความสะอาด สงบ และแจ่มใส

ข. ตั้งใจบำเพ็ญธรรมอย่างจริงจัง สร้างสมความดีเพื่อชดใช้หนี้สินเวรกรรม

ถ้าเราเป็นหนี้ใครสักคนหนึ่ง เราก็คงต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินให้ได้มากพอที่จะชดใช้หนี้
เช่นเดียวกับคนเราแต่คนก็มีหนี้สินเวรกรรมมากบ้างน้อยบ้างต่างกันไป
เพราะฉะนั้นทุกคนจำเป็นต้องรู้จักบำเพ็ญธรรมอย่างจริงจัง เพื่อชดใช้หนี้สินบาปเวรที่เคยก่อไว้

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ก็เพราะเมื่อเราได้รับการถ่ายทอดวิธีธรรมอันจะนำพาเราให้กลับสู่ "นิพพาน"
พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดในภพภูมิทั้ง 6
เจ้าหนี้นายเวรที่เราเคยค้างก็จะต้องติดตามทวงหนี้และจุดดิ่งเราไว้ไม่ให้สามารถก้าวสู่ "นิพพาน" ได้
เหมือนกับถ้าเราเป็นหนี้ธนาคารเพียง 1 บาทและตัดสินใจว่าจะเดินทางไปต่างประเทศไม่กลับมาอีกแล้ว
แน่นอนธนาคารจะต้องติดตามทวงหนี้ที่เราติดค้างให้ได้

เหตุผลสำคัญประการหนึ่ง ที่เราสามารถรับการ "ถ่ายทอดวิธีธรรม"
ก็เพราะด้วยพระบารมีของพรอรรหันต์จี้กงผู้แบกภาระถ่ายทอดวิธีธรรมจุดช่วยชาวโลก
พระอาจารย์ทรงดำริประกันและยืนยันกับเจ้าหนี้นายเวรของเราว่า
หลังจากที่เราได้รับวิธีธรรมแล้วทุกคนจะตั้งใจบำเพ็ญธรรมสร้างบุญกุศลชดใช้หนี้บาปเวรที่เคยกระทำต่อพวกเขาทั้ง
หมด ดังนั้นเราควรระลึกถึงพระคุณของพระอาจารย์และไม่ทำให้ท่านผิดหวังในตัวเรา

ค. ฝึก "กินเจ" ให้มาก

ผู้คนทั่วไปมักพูดว่า "มีใจเมตตาดีพอแล้ว ทำไมต้องกินเจด้วย" แท้จริงแล้ว "การกินเจ"
มิใช่แค่การแสดงของจิตที่เปี่ยมเมตตาเท่านั้น แต่เป็นเรื่องของผู้ที่รู้แจ้งในกฎแห่งกรรมการเวียนว่ายตายเกิด
เป็นเรื่องของสุขภาพร่างกายและการเตรียมตัวบำเพ็ญตนไปสู่ความหลุดพ้น

บาปที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตคือ "การฆ่า" และ**อานิสงส์**ที่จะทำให้มนุษย์อายุยืนยาวสุขภาพแข็งแรงก็คือ
"การไม่ฆ่าสัตว์"

ไม่ว่ากินเนื้อ หรือ กินเจก็เพื่อเพียงให้อิ่มท้อง

แต่กินเนื้อร่างกายสะสมโรคร้ายไข้เจ็บ แก่เร็ว อายุสั้น ตายไว
การกินเจทำให้ร่างกายสะอาดมีคุณประโยชน์ต่อร่างกาย ไม่ก่อโรคร้ายร้ายแรงให้กับตัวเอง อายุยืนยาว

ถ้าหากเราเข้าใจ **"กฎแห่งกรรม"** และ **"การเวียนว่ายตายเกิด"** อย่างลึกซึ้งเราสมควรที่จะหันมา **"กินเจ"**
กันหรือไม่?

สรุป

**การที่เรามีโอกาสเรียนรู้กฎแห่งกรรมและการเวียนว่ายตายเกิดให้กระจ่างแจ้ง
จะทำให้เรามองเห็นชีวิตได้อย่างลึกซึ้งขึ้น**
เมื่อเรารู้ว่าการกระทำทุกอย่างของเราจะส่งผลให้เราต่อไปในภายหน้าไม่ช้าก็เร็วอย่างแน่นอน

ความรู้นี้จะให้ความหวัง ความมั่นใจและความหนักแน่นในความเชื่อที่จะทำความดี รู้จักให้อภัยในความผิดของผู้อื่น

หากเราไม่ต้องการตกอยู่ในภพภูมิทั้ง 6
เมื่อได้รับวิถึกรรมแล้วก็ควรบำเพ็ญธรรมอย่างจริงใจเพื่อให้พบกับชีวิตที่นิรันดรในที่สุด..